

- Ако ваше господство му наложи, Елиас веднага ще я отстъпи.

Спокоен и твърд, сложил малкия си бял юмрук върху масата, мъжът отвърнал:

- Никога и никому не съм налагал нещо несправедливо.

- Но и сега не ще бъде нещо несправедливо. Защото братята ми и имат нужда за своето стадо свини от паша на жълъди; а всички собственици казват, че са ги вече дали под наем, макар това да не е вярно.

- Аз не знам какво казват другите собственици: това, което знам е, че моята гора е вече дадена под наем; и толкоз! - заключил той, като вдигнал юмрук; ала веднага го сложил отново на масата без да удари по нея; но очите му добили сребристия и остър блясък на наточена стомана.

- Ваше господство знае ли кои са моите братя? - И тъй като другият не показал никакво любопитство, тя надменно прибавила, сякаш се хвалила с някакво родство с герои: - Това са братя... - и произнесла едно име. - Бандитите.

Тогавя господин Антонио се усмихнал.

- Дори и да бяха седемте братя от преданието, бандитите, на чието име са нарекли планината, аз не се отмятам от уговореното с Елиас Порку. Толкоз! - повторил той; и тоя път ударил с юмрук, както когато запечатвал пликовете с цветните вулики.

Девојката се изправила, не произнесла никаква закана, но си отишла без да поздрави. Господин Антонио не казал нищо на семейството си, макар че всички забелязали посещението и били разтревожени от това. И още същата вечер, по късен час, се случило нещо странно, когато всички си били вече легнали, а само господарят още бдял в трапезарията, като четял някакъв брой на любимия си, обграден в черно вестник "Католическо единство". Внезапно някой леко почукал на портата. Господин Антонио отворил и нито за миг не се подвоумил за целта на това необикновено посещение. На пътя било тъмно, ала от светлината, която през антрето стигала до портата, той видял в рамката ѝ, като върху някаква картина с тъмен фон, да се откроява някаква великанска фигура, с грубо черн